

DE WETTEN SPREKEN

MAAKT VERDOOVIING IMMUUN TEGEN VERGIF!

Een lezer zond ons het volgende krantenuitknipsel toe:

Professor Galkien, lid van de physiologische sectie van de medische Sowjet-academie voor het zeewezen te Leningrad, heeft ontdekt, dat verdooving het organisme immuun maakt tegen elk vergif. Galkien heeft katten, die voor een uur verdoofd waren, een hoeveelheid cyaankali ingespoten, welke voldoende is om onder normale omstandigheden deze dieren bijna op slag te doen sterven. Zes katten ondervonden geen enkele schade. Hun organisme heeft blijkbaar het vergif gedurende de verdooving onschadelijk gemaakt. Die katten, welke daarentegen voor een tijd van tien minuten verdoofd waren, zijn gestorven: het elimineeringsproces ten aanzien van het vergif had geen tijd gehad zich geheel te voltrekken.

Wij legden dit interessante probleem voor aan Meester Zelanus met het verzoek zijn licht te laten schijnen over de wetten er van. Hij legde door André in een minimum van tijd de volgende notities vast.

„De Universiteit van Christus” antwoordt

De wetten voor dit gebeuren zijn heel eenvoudig.

Waar uw geleerde geruimen tijd nodig had voor zijn „ontdekking”, ligt de oplossing door onze cosmische kennis voor ons dadelijk open. Wanneer ook gij die wetenschap van ziel en stof bezat, zoudt ge geen groote oogen opzetten bij het vernemen van wat uw aardsche geleerde ontdekte, omdat de werking voor dit probleem, zooals gezegd, uiterst natuurlijk is.

Hebt gij nimmer gehoord, dat de fakir in staat is gif tot zich te nemen, zonder dat het hem doodt? Hij kan dit door het toepassen van zijn concentratie. Hiertoe sluit hij zich in het donker op, omdat het daglicht zijn concentratie zou breken. Door zijn denkkraft schakelt hij de organen, die het vergif te aanvaarden hebben, volkomen uit, waardoor hij bereikt, dat het vergif onschadelijk wordt. Wanneer dit na een bepaalden tijd uitgewerkt is, geeft hij langzaam weer gevoel aan de organen, en zie, na eenige uren functionneert zijn heele lichaam weer normaal. Wat geschiedt er nu door een injectie op dieren? Hier voltrekt

zich door de verdooving hetzelfde proces, met dit verschil, dat de onttrekking van het leven aan de lichamelijke stelsels bij den fakir bewust geschiedt door zijn concentratie, terwijl de uitschakeling van het dagbewustzijn bij het dier een onbewust proces is, ontstaan en bevorderd door de narcose. Deze door den geleerde opgelegde verdooving maakt dat het leven als de persoonlijkheid wordt uitgeschakeld.

Wanneer gij teveel drank tot u neemt, raakt ge beneveld door de giftige werking van den drank. Deze bedwelmt uw stelsels en uw persoonlijkheid heeft die bedwelming te aanvaarden. Een mensch echter met een sterken wil, een krachtige concentratie, is niet te bedwelmen, doordat de geest als de persoonlijkheid de stoffelijke bedwelming tegenhoudt! Het geval van den fakir! Het dier bezit een eigen bewustzijn. Nu wordt dit door een verdooving uitgeschakeld en dient men het dier gif toe. Dit kan thans niet tot werking komen, het is niet doodelijk, doordat de stelsels er niet op kunnen reageeren, daar deze reeds onder een andere contrôle liggen en dus immuun zijn. Vanzelfsprekend treden er in dit verband tal van wetten naar voren, die te ontleden zijn, maar daar gaat het hier nu niet om. De toestand, die uw geleerde eerst door tal van onderzoeken achterhaalde en nu met een soort triomf aan de wereld openbaart, is voor ons een allang bekend en natuurlijk verschijnsel. Ik kan uw geleerde in dit verband nog iets mededeelen. Wanneer hij gelooft, dat hij zijn vondst nu kan aanwenden voor den mensch om dan tot dezelfde resultaten te komen, dan zeg ik hem dit na te laten, zoo hij en zijn proefpersonen niet voor onaangename verrassingen willen komen te staan. De mensch toch bezit oneindig veel meer bewustzijn dan het dier. Hierdoor echter krijgt het gif ook duizenden kansen meer om, ongeacht de verdooving, toch nog tot werking te komen en slachtoffers te maken. Hij kan deze proef alleen nemen, wanneer hij de diepte, de ruimte, de mogelijkheden van elk organisme, elke cel, elke zenuw en hun onderlingen samenhang kent, anders stuwt het gif zich van de eene wereld naar de andere en slaat toch nog doodelijk toe. De fakir kent deze wetten, hij leerde het ingewikkelde menschelijke organisme eerst na levens van harde en gevaarlijke studie kennen. Wat is hiertegenover de ervaring van den geleerde?

Dat de katten, die slechts voor den tijd van tien minuten verdoofd werden, stierven, is in dit verband ook begrijpelijk en natuurlijk. Nu is het gevecht ongelijk. Wel verzetten zich de gal, de lever, de slijmvliezen, de zenuwcentra, kortom alle edele stelsels, die het lichaam dienen en bewaken, maar benadeeld door de halve verdooving en dus strijdend tegen een belager, die thans meer bewustzijn bezit, is de uitslag niet twijfelachtig.

Elk dier is te verdooven tegen gif en dus te behouden voor den dood, indien de geleerde alweer de wetten van de dierlijke stelsels kent. Want het bewustzijn van een dier is anders, dit wordt bepaald door den graad van elk leven, die het bezit. Een kat bijvoorbeeld bezit als hooger afgestemd dier meer en ander bewustzijn dan de rat. Dit alles moet de geleerde kunnen vaststellen of zijn theorieën loopen in elkaar.

Wat voor uw geleerden wonderen zijn, zagen wij als reële wetten tot werking komen in de Goddelijke Openbaringen. Deze liggen voor ons, doordat wij er ons in liefde op afstemden. Nu staart gij u met uw geleerden nog blind op wonderen, die geen wonderen zijn, nu hebt gij in uw onvolkomenheid nog telkens uw halt te aanvaarden. Eens echter zult gij de Goddelijke wetgevende macht voor elken graad van leven u hebben eigen gemaakt en onoverwinnelijk zijn. Dan zult gij ook van de Goddelijke wetten niet langer een kermistent maken!

Vervolg van pagina 11

En ook in den man is een moederschap, schijnt mij toe, een lichamelijk en geestelijk; zijn verwekken is ook een soort baring, en een baren is het, wanneer hij schept uit allerinnerlijkste volheid. En wellicht zijn de geslachten meer met elkaar verwant dan men meent, en de grote vernieuwing van de wereld zal misschien daarin bestaan, dat man en meisje, bevrijd van waangevoelens en tegenzin, elkaar niet als tegenstellingen zullen zoeken, maar als broeders en zusters, als naburen, en zich verenigen zullen als mensen, om eenvoudig, ernstig en geduldig het moeilijke geslachte-lijke, dat hun opgelegd is, gemeenschappelijk te dragen.

RAINER MARIA RILKE